

Primo Carnera és el campió del món dels superpesats. -- Aquest vespre Pete Nebo boxa a París contra Locatelli. -- La vetllada de dimecres passat i la de dimecres vinent

Quan encara es discutia i s'opinava a propòsit de la conveniència de la nova categoria de pesos superpesats que els dirigents de la boxa americana han establert, s'ha celebrat a Nova York el combat entre Primo Carnera i Vittorio Campolo per a l'adjudicació d'aquest títol. I a despit de la sorollosa desfeta que darrerament Carnera experimentà a mans de Jack Sharkey, l'italià ha superat magníficament el seu adversari, i Campolo ha estat comptat "out" a la segona represa. Per tant, Primo Carnera ha quedat proclamat campió del món de la categoria dels superpesats, i ha obtingut el títol de manera magnífica.

Ara bé: ¿durarà molt de temps el regnat del gegant de Sequoia? Depèn de les dificultats que trobin els pesos forts per a boxar amb els homes que han estat classificats dintre la nova categoria. En el seu temps, ens vam pronunciar obertament contra la creació d'aquesta nova divisió. Es topà, primer de tot, amb l'escassetat d'homes per a formar-la, ja que de gegants que es dediquin al pugilisme, afortunadament, n'hi ha relativament pocs. Per altra banda, es pot donar molt bé el cas que el campió dels superpesats sigui un pes fort o tal vegada mig-fort (insistim en què Mickey Walker guanyaria per punts a Primo Carnera), i aleshores la nova classificació sobrarà. I encara els cronistes haurem de modificar el nostre lèxic. Ara, quan ens referim al campió Max Schmeling l'anomenàvem indistintament campió del món del pes fort, campió del món de totes les categories o bé campió del món de la categoria màxima. A partir d'aquest darrer triomf de Primo Carnera, l'única denominació vàlida serà la primera. Perquè el campió del món de la categoria màxima ha deixat d'ésser l'alemany des del moment que hom ha creat una divisió superior a aquella en la qual Schmeling milita. I referent a la denominació de campió del món de totes les categories, serà forçós que caigui en desús. ¿Per ventura hi haurà cap campió de la categoria màxima—sigui qui sigui—capaç de resistir amb èxit l'assalt dels tres o quatre homes més destacats del pes fort?

* * *

Si hom considerés definitivament descartat dels nostres rings el semi-nova Pete Nebo, no ens ocupariem més d'ell. La setmana passada ja vam exposar clarament el concepte que l'indi ens mreeixia. Però com que no sembla pas impossible que en els torns a portar, aquesta vegada, davant Josep Micó, hem cregut convenient de cridar l'atenció dels que segueixen la nostra boxa a propòsit del combat que aquest vespre ha de disputar Pete Nebo a París, contra Anacleto Locatelli, la primera figura italiana que ha tingut una actuació tan destacada que els poders federatius del seu país han acordat premiar-l'hi amb la medalla d'or de la Federació.

El combat que disputa aquest vespre Pete Nebo és la carta decisiva que es juga a Europa. Refusat pel públic de Madrid i Barcelona, si avui no venç el de París, el semi-nova podrà considerar-se definitivament en un segon pla. Les diverses vegades que hem parlat d'aquest moxador, hem esmentat la nostra creença que es tracta d'un púgil de coneixements poc comuns, però hem dit també que a part d'això i de la seva notable agilitat, Pete Nebo no té gran cosa més. No coneixem Locatelli, però hem seguit la seva sèrie ininterrompuda de triomfs, els quals ens fan creure que el combat d'aquest vespre es decidirà al seu favor de manera neta, i que el semi-nova podrà sentir-se orgullós si aconsegueix arribar al límit dels deu rounds previstos sense haver tractat coneixements amb la lona.

* * *

El combat principal de la vetllada de dimecres passat al "Nuevo Mundo" anava a càrrec de Xavier Torres i el francès Chambourg, el qual hom presentava com un púgil molt bo. Tot i això, Torres aconseguí que el púgil que ens presentaven abandonés al sisè round. Torres s'imposà, com sempre, gràcies als seus terribles cops al flanc, que aquesta vegada no foren precisament al flanc sinó als ronyons, ja que Chambourg no trobà altra manera d'evitar-los que boxant de perfil. Per això el triomf de Torres no satisfou els seus adeptes com altres vegades que s'han engriscat amb una actuació poc menys que falcada de la que ens ocupa.

En els altres combats, Cuesta vencé Just Vidal per punts. Aquest triomf és un bon galaró en el rècord de Cuesta, per quant Vidal ha demostrat que veritablement és home de vàlua. El francès Dellau tampoc no quedà en situació gaire aïrosa, ja que Dauli el posà fora de combat en quatre rounds, després de castigar-lo molt. I Morales vencé per punts el navarrès Olangua, al qual molts creien definitivament apartat del ring, després dels fracassos experimentats en la seva curta actuació a Barcelona.

* * *

La base de la vetllada de demà passat és el combat Bergwall-La Roe, de pesos forts. Bergwall és un nedador suïc que aconseguí destacar-se també com un dels millors atletes complets del seu país. El seu debut a la boxa data de poc temps, però en canvi s'ha imposat ràpidament, perquè és un xicot intel·ligent, i ja és sabut que precisament els pesos forts es caracteritzen la majoria de les vegades per la seva absoluta manca d'intel·ligència. Joe de la Roe, el seu adversari de demà passat, és prou conegut a Barcelona. Fins avui és el pes fort més complet dels que hem vist de molt de temps, i si s'ha imposat com el millor ha estat precisament perquè ultra ésser bon esgrimista, encaixador i "puncher" notable, és també intel·ligent, qualitat que acabem de dir que no posseeixen la majoria de pesos forts. No ens sorprendria que demà passat s'apuntes una nova victòria.

Completen aquesta vetllada tres vuit rounds: Mayo-Esplugues, Llorenç-Maza i Clua-Llibre, dels quals sobresurt aquest darrer, per tractar-se de dos homes destacats que tenen provat que valen.

QUENSBERRY

Copes Esport : Trofeus originals

Mercadé, S. A
JOIERIA

46 - Passeig de Gràcia - 46

Reportatges de LA RAMBLA

Unes interessants manifestacions d'En Francesc Costa, president de la F. C. de F. A. ...

...sobre diversos extrems de palpitant actualitat

Ací ningú no dorm. -- Una "relliscada". -- Rebaixa de sous als àrbitres. Crisi de directius, no de jugadors. -- El Fortpienc ha donat dos internacionals. -- Cal anar amb peus de plom. -- La M. E. de C., institució model

D'heia algunes setmanes que cercàvem l'oportunitat de poder distreure un moment al ciutadà regidor de l'E. R. de C. i president de la F. C. de F. A., senyor Francesc Costa, de les seves moltes ocupacions. És interessant, a ésser possible, trobar-lo a soles, lluny del brogit de la Casa Gran i de la curiositat, mai no satisfeta, del delegat de club, que gosaria a dir sense excepció, no mou un peu si no és prèvia consulta. I, en ocasions, la mateixa consulta es formula cinquanta vegades...

A primera hora de la tarda de dissabte el bon amic Costa ens va concedir una hora escassa, robada qui sap de quin afer de molta més importància. Deferència que cal agrair-li i que nosaltres li agraïm ben rancinera. A la sala del Consell de la F. C. de F. A., severament decorada, mig d'una quietud que convidava a la confidència, deserts els passadissos del brogit dels inquietos delegats, davant per davant de Costa, vàrem anar descabellant el nostre rosari de preguntes, totes elles ràpidament contestades, car Costa és home que viu l'esport, que el sent, i són moltes les hores de tranquil·litat, de repòs i que sap si àdhuc de quefers particulars, que ha robat per cercar una fórmula, per trobar una solució a algun problema plantejat pels clubs o per la Federació...

—Digueu-me, amic Costa, ¿com estan els nous reglaments de la Federació?

—No sabem el que us agraïem la pregunta. Perquè, o jo no sé de reglaments, o no comprenc com és possible fer broma en una cosa aquesta. Els Estats no estan acabats. Els reglaments encara no; manca molt poc. Però no s'ha dormit, no hi ha hagut negligència per part de ningú; d'això en responc jo, que puc ensenyar, per exemple, actes de dues reunions per setmana. El que hi ha és que es va a la formació d'uns reglaments que abraçen molt, complexos, que s'estan allargant perquè la ponència que els elabora i els membres del Consell que assistim a les reunions, per tal que quan es presentin a l'aprovació de l'Assemblea la tasca sigui més planera, cridem sovint a consulta els clubs de primera categoria; i segona preferent, i això fa la tasca un xic més difícil ara, però infinitament més planera per a després. Més encara, això us prego que no ho oblidis: quan la ponència va a donar-se a la tasca, anava per llarg, tement les "brometes" que, en efecte, han arribat, va cridar a una reunió els clubs de la segona categoria preferent que havien amenaçat que no començarien el campionat que no etiquessin aprovats els reglaments, i en aquesta reunió els va manifestar clarament i amb tota lleialtat els motius pels quals era impossible enllestir els nous reglaments. Convençuts de les raons aportades, els clubs varen donar un vot de confiança a la ponència, i aquesta actua ara com ha actuat sempre: d'acord amb els clubs i el Consell i mereixedora de la confiança absoluta que se li té.

—Esteu satisfet del règim autònom de què frueix la nostra Federació?

—Sí, molt. Però més n'estaré un cop aprovats els reglaments, perquè actualment encara hi ha club que no s'ha volgut subjectar a aquesta autonomia.

—Doncs, ¿que és que no esteu en bones relacions amb els clubs?

—Immillorables, així, així—recalca Costa. Tant jo com els meus companys de Consell estem encisats i agraïts a tots els clubs per les facilitats que ens donen pel bon desenvolupament de la nostra tasca, pel respecte amb què ens tracten. I no us haig d'amagar que constitueix un motiu de joia el veure que quan un bon senyor ha comès, diguem-ne, una "relliscada", s'han aixecat tots els clubs—àdhuc aquell al qual pertany el senyor de la "relliscada"—i es posen incondicionalment al costat de la Federació, amb tot i per tot.

—Celebro que sigui així. ¿I amb el Col·legi d'Àrbitres, les relacions són també... immillorables?

—També. ¿I perquè haurien d'ésser d'altra manera? I penseu que heu portat a la pràctica el resultat de les revisions que el Consell anterior va encomanar a l'Institut d'Orientació Professional, del doctor Mira. I que havent apel·lat als àrbitres a la Nacional, aquesta va ordenar una revisió dels dictàmens emesos als doctors Ferrer Ponç i Arruga, essent confirmats tots els de l'Institut d'Orientació Professional, excepte un que va ésser rectificat. Doncs bé: amb tot i això, hem tingut els àrbitres al costat nostre en el decidit propòsit que ja vàrem palesar en el moment de fer-nos càrrec del govern de la Federació,

FRANCESC COSTA

d'anar a la reducció de drets d'arbitratge. I avui, dintre de Catalunya, els àrbitres viatgen en tercera classe i no perceben dietes, a no ésser que hagin de sortir abans de les dotze del migdia, i ara ens han fet saber que per als partits amistosos de primera categoria rebaixen un 40 per cent dels seus honoraris...

—Ho celebren pels clubs, que bona falta els fa. Una altra cosa, amic Costa: engunay el campionat s'ha caracteritzat per la duresa emprada pels jugadors, per les protestes de les actes, per disconformitat dels clubs amb els fets emesos...

—Res, home, res d'això. Tot ha anat com una seda. Una demostració: als Comitès de competició han arribat menys protestes que mai, un sol dels seus fets ha passat al Comitè d'Apel·lació, i al Consell directiu no ha vingut la més insignificant protesta. Això, entre altres coses—que els arbitratges han estat més afortunats, que els jugadors s'han comportat amb tota correcció, que els públics van eliminant el fanatisme recalcitrant, protestant per sistema—, vol dir, també, que estem ja a la majoria d'edat futbolística dels clubs. Quan es porten més de trenta anys jugant a futbol, les coses es veuen d'altra manera que a l'època del xarrampió. Aquest és de creure que ja l'hem passat...

—Així vós, amic Costa, no deuen pas creure en la crisi del nostre futbol...

—Us diré. Innegablement a Catalunya s'ha passat una crisi futbolística. El públic s'ha retirat dels nostres caps. Els motius han estat molts, i no pas el més insignificant el que molts clubs han estat mancats d'homes capaços, entesos en futbol. Nodrir els clubs de bons jugadors és tasca més feixuga del que sembla, i saberlos "veure" no és cosa a l'abast de tothom. Els equips amb bons jugadors engresquen la gent i fan afició. Els dolents, avorixen. Aquesta temporada, millorat l'equip de l'Espanyol—desfet l'any passat pels traspasos...—i amb la sorpresa que ha donat el Júpiter—heus aquí un club dels que sap moure's per trobar gent bona... i barata, que ací hi ha el mèrit!—, el nostre campionat s'ha animat considerablement i ha tingut un interès inegable.

—Ara que parlem d'equips nostres: quin paper creieu que ens està reservat en el campionat de Lliga i d'Espanya?

—Suposant que siguin Barcelona, Espanyol i Júpiter els que es classifiquin pel campionat d'Espanya—fixeu-vos que els he anomenat per ordre alfabètic, no pas pel que algú pogués creure de preferència, puix que aquesta, des del meu lloc no la sento per cap i la tinc per tots—crec que hi poden fer un bon paper, sobretot, els dos primers. Ara, a la Lliga, crec que el Barcelona i l'Espanyol poden aspirar als primers llocs, que el Catalunya tindrà molta feina per classificar-se dignament, perquè la Segona divisió compta amb equips tan bons com la Primera, i que el Júpiter, a la Terceira, amb un xic de sort pot arribar a campió, cosa que em plauria extraordinàriament.

—Us satisfà la selecció formada pel senyor Mateos per jugar contra Anglaterra i Irlanda?

—Això sí que no puc dir-ho, per la senzillera raó que engunay no he vist jugar altres equips que els nostres, i per tant ignoro del tot l'estat en què es troben els jugadors seleccionats. Crec, però, que Piera està en forma digna que no s'oblidi, i que un valor que Mateos farà bé de no perdre de vista si té ocasió de veure jugar l'Espanyol, és Pausas. No us haig d'amagar l'extraordinària satisfacció que m'ha produït veure internacional Zabalo, jugador que va començar al mo-

dest Fortpienc en el temps que jo n'era president i al qual des del seu neixement futbolístic he guiat i aconseguit per creure'l, de sempre, un positiu valor del nostre futbol. Amb Zabalo—abans, Guzman—són dos els internacionals que ha donat el Fortpienc. Jugadors, n'hi ha; i el que cal és saber-los cercar...

—Fa algun temps vàrem llegir que la Federació reprenia aquelles conferències...

—Sí. Nosaltres també ho vàrem llegir. Però no va ésser la Federació qui va anunciar-les. És cert que el nostre desig era reprendre-les; és, encara, tornar a donar-ne. Tant és així, que àdhuc vàrem posar-nos en comunicació amb el doctor Marañón. Però, amic... feu-vos càrrec de la situació. En realitat, les conferències—que ocasionen despeses molt més crescudes del que la gent es creu—qui les paguen són els clubs. I aquests, trist és confessar-ho, passen temps molt difícils, en els quals és poc tot quan se'ls faci per evitar-los despeses considerables. Entenent-ho així, nosaltres hem reduït engunay un 35 per 100 més el nostre pressupost, que afegint-ho al 25 per 100 que havia reduït el Consell anterior, deixa la Federació—que, com sabeu, és noútreix dels clubs—de manera que és impossible anar a despeses que no siguin estrictament les necessàries. Nosaltres pensem en les conferències i en serveir un record agradableíssim, l'obra cultural de les quals és innegable. Però els temps aconsellen d'anar amb peus de plom...

—Una darrera pregunta: com està la Mutualitat Esportiva de Catalunya?

—Celebro aquesta pregunta, perquè la Mutualitat Esportiva de Catalunya serà una institució que honorarà l'esport de la nostra terra i quelcom que ensenyarem, joïosos, com a model. Precisament a l'Assemblea que ha d'aprovar els nous reglaments de la Federació i la convocatòria de la qual és imminent—qüestió d'un parell o tres de setmanes—, se celebrerà, també, una Assemblea extraordinària en la qual la Comissió encarregada de tot el que fa referència a la Mutual donarà compte del que ha actuat i es procedirà al nomenament del Consell que l'haurà de regir. Penseu que s'ha fet una tasca enorme, pesi a l'escàs ajut econòmic que s'ha rebut. Avui la Mutual Esportiva de Catalunya compta amb un xalet magnífic, en el qual, ultra tot el necessari en un establiment d'aquesta naturalesa, s'hi ha instal·lat dos aparells de Raigs X, un d'ells portàtil, per tal que el malalt no s'hagi de moure de l'habitació. Material abundant, modern, d'acord amb els darrers avenços de la cirurgia. A primers d'any podrà ésser inaugurada la Mutual i funcionarà sota la direcció de què els clubs disposin i amb personal apte i especialitzat.

Havien retingut prou temps l'atenció del president de la F. C. de F. A. i regidor per l'E. R. de C. No era qüestió, doncs, d'entretindre'l un segon més: una forta encaixada de mans palesava sobradament la nostra amistat i el nostre agraïment a la vegada.

JOAN FONTANET

ren representades les obres, per Els amics de les Arts i les Lletres". "El pati blau", per Escola de Declamació M. Rojas, "La Sra. Marieta".

Acabada la representació de "Pati Blau" l'escriptor Lluís Capdevila va donar una conferència sobre els dos homenajats, i glossà les seves virtuts teatrals; féu veure com Rossinyol era l'humorisme, i Iglesias l'apòstol de l'obrer; explicà anècdotes dels homes, i fets de llurs vides, que foren escoltades amb fervor religiós, i que el públic premià amb una gran ovació en acabar el seu parlament.

Les senyores Nora Guarro i Dionísia Carnicer, junt amb el jove violinista Joan Saus, executaren les composicions: "Vals Copella", "Invitació al vals" i "Rapsòdia hongaresa". Foren molt aplaudits.

En conjunt fou una bona diada, que recordarem sempre amb delectança tots els que l'hem viscuda.

Un magnífic acte de ciutadania a Sant Andreu de la Barca

El dia d'ahir fou un dia de joia per a la vila de Sant Andreu de la Barca. Amb motiu de celebrar-se les noces d'or de la societat coral "Progrés Polymnia" se celebraren unes brillantíssimes festes, les quals acabaren amb el destapament d'una làpida que donava el nom de Josep Anselm Claver a un dels carrers de l'esmentada vila. L'Ajuntament col·laborà eficaçment a tots els actes celebrats.

A les onze del matí tingué lloc un concert veritat a honor de les societats corals locals que havien de prendre part a l'acte brillantíssim de la tarda.

Després de dinar es formà una comitiva que anà a rebre a l'estació les societats corals de l'Associació Euterpe dels chors d'En Claver. A les tres de la tarda es formà de nou la comitiva, presidida per l'Ajuntament de la vila en pes amb l'alcalde Joaquim Canals al cap, juntament amb els senyors Ferrer Cabra, Duran Canyameres i el diputat pel districte, senyor J. Sunyol i Garriga.

Una vegada formada la comitiva es dirigiren a l'Ajuntament, on els chors d'En Claver cantaren "Salut cantors" i "Empordà", obres que foren escoltades pel poble, que s'havia reunit en aquell lloc.

Des de l'Ajuntament es traslladaren al lloc on s'havia de destapar la placa d'En Josep Anselm Claver, per tal de donar el nom del popular creador dels chors obrers catalans a un dels carrers de la vila de Sant Andreu de la Barca.

Una gran gentada s'aplegà en aquell lloc per tal d'escoltar els parlaments que pronunciaren l'alcalde de la vila i els senyors Ferrer Cabra, Duran Canyameres, el nostre amic J. Sunyol i Garriga i el senyor Capdevila, els quals exalçaren la tasca democràtica realitzada per Claver.

A la sala de la Unió Choral tingueren lloc les funcions, en les quals foren representades les obres, per Els amics de les Arts i les Lletres". "El pati blau", per Escola de Declamació M. Rojas, "La Sra. Marieta".

Acabada la representació de "Pati Blau" l'escriptor Lluís Capdevila va donar una conferència sobre els dos homenajats, i glossà les seves virtuts teatrals; féu veure com Rossinyol era l'humorisme, i Iglesias l'apòstol de l'obrer; explicà anècdotes dels homes, i fets de llurs vides, que foren escoltades amb fervor religiós, i que el públic premià amb una gran ovació en acabar el seu parlament.

Les senyores Nora Guarro i Dionísia Carnicer, junt amb el jove violinista Joan Saus, executaren les composicions: "Vals Copella", "Invitació al vals" i "Rapsòdia hongaresa". Foren molt aplaudits.

En conjunt fou una bona diada, que recordarem sempre amb delectança tots els que l'hem viscuda.

Grandiós acte d'homenatge a Santiago Rossinyol i a Ignasi Iglesias a Sant Feliu de Llobregat

Ahir a la tarda, varen tenir lloc, a la ciutat de Sant Feliu de Llobregat, uns importants actes amb motiu de destapar unes plaques als antics carrers de la Mercè i Sant Llorenç, que d'ara endavant portaran els noms gloriosos de Santiago Rossinyol i Ignasi Iglesias.

La comitiva es formà a Cà la ciutat, on es reuniren representacions de totes les entitats locals, les quals, presidides per l'Ajuntament amb el batlle senyor Josep Gaspar, l'advocat d'aquest, Feliu Duran i Canyameres i el diputat a les Constituents per aquest districte, el nostre amic Josep Sunyol i Garriga, es dirigiren als esmentats carrers, on el batlle procedí a destapar les plaques, i pronuncià uns mots que foren molt aplaudits. Després parlaren els senyors Duran i el diputat senyor Sunyol, els quals feren uns bells parlaments, enaltint la personalitat dels homenajats, com dramaturgs i com a catalans. Foren llargament ovacionats.

A la sala de la Unió Choral tingueren lloc les funcions, en les quals foren representades les obres, per Els amics de les Arts i les Lletres". "El pati blau", per Escola de Declamació M. Rojas, "La Sra. Marieta".

ren representades les obres, per Els amics de les Arts i les Lletres". "El pati blau", per Escola de Declamació M. Rojas, "La Sra. Marieta".

Acabada la representació de "Pati Blau" l'escriptor Lluís Capdevila va donar una conferència sobre els dos homenajats, i glossà les seves virtuts teatrals; féu veure com Rossinyol era l'humorisme, i Iglesias l'apòstol de l'obrer; explicà anècdotes dels homes, i fets de llurs vides, que foren escoltades amb fervor religiós, i que el públic premià amb una gran ovació en acabar el seu parlament.

Les senyores Nora Guarro i Dionísia Carnicer, junt amb el jove violinista Joan Saus, executaren les composicions: "Vals Copella", "Invitació al vals" i "Rapsòdia hongaresa". Foren molt aplaudits.

En conjunt fou una bona diada, que recordarem sempre amb delectança tots els que l'hem viscuda.

Un magnífic acte de ciutadania a Sant Andreu de la Barca

El dia d'ahir fou un dia de joia per a la vila de Sant Andreu de la Barca. Amb motiu de celebrar-se les noces d'or de la societat coral "Progrés Polymnia" se celebraren unes brillantíssimes festes, les quals acabaren amb el destapament d'una làpida que donava el nom de Josep Anselm Claver a un dels carrers de l'esmentada vila. L'Ajuntament col·laborà eficaçment a tots els actes celebrats.

A les onze del matí tingué lloc un concert veritat a honor de les societats corals locals que havien de prendre part a l'acte brillantíssim de la tarda.

Després de dinar es formà una comitiva que anà a rebre a l'estació les societats corals de l'Associació Euterpe dels chors d'En Claver. A les tres de la tarda es formà de nou la comitiva, presidida per l'Ajuntament de la vila en pes amb l'alcalde Joaquim Canals al cap, juntament amb els senyors Ferrer Cabra, Duran Canyameres i el diputat pel districte, senyor J. Sunyol i Garriga.

Una vegada formada la comitiva es dirigiren a l'Ajuntament, on els chors d'En Claver cantaren "Salut cantors" i "Empordà", obres que foren escoltades pel poble, que s'havia reunit en aquell lloc.

Des de l'Ajuntament es traslladaren al lloc on s'havia de destapar la placa d'En Josep Anselm Claver, per tal de donar el nom del popular creador dels chors obrers catalans a un dels carrers de la vila de Sant Andreu de la Barca.

Una gran gentada s'aplegà en aquell lloc per tal d'escoltar els parlaments que pronunciaren l'alcalde de la vila i els senyors Ferrer Cabra, Duran Canyameres, el nostre amic J. Sunyol i Garriga i el senyor Capdevila, els quals exalçaren la tasca democràtica realitzada per Claver.

A la sala de la Unió Choral tingueren lloc les funcions, en les quals foren representades les obres, per Els amics de les Arts i les Lletres". "El pati blau", per Escola de Declamació M. Rojas, "La Sra. Marieta".

Acabada la representació de "Pati Blau" l'escriptor Lluís Capdevila va donar una conferència sobre els dos homenajats, i glossà les seves virtuts teatrals; féu veure com Rossinyol era l'humorisme, i Iglesias l'apòstol de l'obrer; explicà anècdotes dels homes, i fets de llurs vides, que foren escoltades amb fervor religiós, i que el públic premià amb una gran ovació en acabar el seu parlament.

Les senyores Nora Guarro i Dionísia Carnicer, junt amb el jove violinista Joan Saus, executaren les composicions: "Vals Copella", "Invitació al vals" i "Rapsòdia hongaresa". Foren molt aplaudits.

En conjunt fou una bona diada, que recordarem sempre amb delectança tots els que l'hem viscuda.

Abries confeccionats sempre SASTRERIA MODELO 11 - Rambla Canaletes - 11

AROMES DEL MONTSERRAT

Gran licor, únic elaborat pels RR. PP. Benedictins d'aquell Monestir ★ ★ ★ Representant: JOAN FONOLLEDA SERRA — Barcelona

LA T.S.F.

ES VA A ESTUDIAR UNA LEGISLACIÓ CONTRA ELS PARASITS INDUSTRIALS

L'Associació Electrotècnica Ibèrica, entitat formada per especialistes de cada una de les branques de l'electricitat, i que porta a cap una important labor assessora pel que fa a la publicació de reglaments i normes sobre les instal·lacions elèctriques en tots els seus aspectes, s'ha proposat resoldre el conflicte en augment cada dia a la Península, de les perturbacions que els receptors de ràdio sofreixen a conseqüència de la influència de les línies d'alta i baixa tensió, motors, ascensors, aparells mèdics, anuncis lluminosos, etc. Per això ha nomenat una comissió que, amb tota activitat, estudia els reglaments estrangers que han legislat en tal sentit, per tal d'adaptar-los a les particularitats del servei de radiodifusió i a les condicions especials de les instal·lacions elèctriques espanyoles.

Aquesta Comissió presentarà un projecte de reglament, que a moment oportú publicarem, en el qual es contindran amb tot detall els dispositius i precaucions que en cada cas hauran d'adoptar-se per a evitar les perturbacions sobre els receptors de ràdio.

La dita Comissió està formada pels senyors Sánchez-Cordovés, director de Ràdio Barcelona, com a president; Del Pozo, enginyer de Telègrafs de l'Estat; Sigüenza, sots-director de la Companyia Telefónica, i Riera, cap del Laboratori General d'Assaigs i Acondicionaments, com a vocals.

PREMI PER UNA MEMÒRIA SOBRE EL "FADING"

Els fenòmens del "fading", que s'atribueixen a la influència de l'estat elèctric de l'atmosfera i a l'acció de la "capa de Heaviside", ha dificultat l'evolució de la radiofonia. S'han realitzat molts assaigs per a conèixer les condicions de l'atmosfera, però tot i que s'ha acon-

guat quelcom, no s'ha arribat a una explicació satisfactòria dels fenòmens. Els Estats Units, perfectament orientats sobre la importància que té per a l'esdevenidor de la ràdio el conèixer les causes dels fenòmens, per t' de poder-les corregir en el possible, ha ofert un premi de tres-cents mil francs per una memòria que expliqui les causes del "fading".

d'est a oest. Les estacions situades prop del cercle polar registraran regularment les informacions meteorològiques que s'aniran transmetent i situaran el vaixell per mitjà de radiogonòmetres.

La primera prova es verificarà a començaments de l'any vinent.

NOTÍCIES DE TOT ARREU

A Amèrica hi ha una estació microbi, la W. E. E. Té una antena

STEWART WARNER

APARELL MÍDJET DE 4 LAMPARES

Noves làmpares Variable-Mu i Pentodo. Altaveu electro-dinàmic de gran potència

625 ptes.

Representants exclusius per a Espanya:

Vivó, Vidal i Balasch

Corts Catalanes, 602. — Barcelona

Passeig de Recoletos, núm. 16. — Madrid

AGENTS DE VENDA: Ramon Calvera, Rambla de Catalunya, 109; Joan Jordana, Escudellers, 35;

Establiments Lutetia, Casp, 22; A. Mas Blay, Julià Portet, 14; H. Oliveras, C. Cassanyes, 13

L'EMISSOR SURANT

Es emmisteix l'emissor surant ideal pel professor Molchanoff. Col·locat en un vaixell, navegarà a la deriva comunicant detalls meteorològics, registrant transmesos per ondes còries.

El vaixell, dotat de tota mena d'aparells de mesura, anirà sense tripulació. Està dispostat perquè pugui bastar-se a ell mateix durant un any, temps que les bateries li permetran el seu funcionament.

Començarà la seva navegació per la regió de la illa de Wrangel, situada al NO. de l'estret de Bering. Els bancs de neu el traslladaran

de 8 peus d'altura i les seves dimensions són de 2,65 x 1,35 x 2,30. El seu funcionament és perfectament i clarament audible a Atlantic City i voltants.

— Aviat seran acabats a l'estació de Hiversum els nous locals d'emissió.

— S'anuncia que Kalundborg (Dinamarca) va a augmentar la seva potència per tal d'eliminar les perturbacions que l'estació d'Oslo (Noruega) causa als ràdio-oients d'aquell país.

— Acaba de fundar-se a Roma una associació italiana de radiodifusió,

afiliada a l'Institut Internacional de Televisió de Brussel·les.

A Rússia s'acaben d'inaugurar les primeres proves regulars de televisió. S'empren els mateixos aparells receptors que a Alemanya.

— Les emissions en diversos idiomes que radia l'emissora de Moscou-Stchekowko comencen a les següents hores: alemany, holandès i txec, a les 10; francès i anglès, a les 20; i espanyol, a les 21.

NORD-AMERICA I LES PERTORBACIONS RADIOFONÍQUES

Les companyies d'electricitat de Nord-Amèrica fa temps que s'han donat compte de la utilitat d'acudir en ajuda de llurs consumidors de corrent a la lluita contra les perturbacions elèctriques. Al gener de 1924 es formà l'Inductive Interference Committee amb l'objecte de combatre els paràsits industrials i prendre la iniciativa de la lluita.

Aquestes societats elèctriques anomenen consumidors els ràdio-oients que enuïen llurs aparells a la xarxa, perquè ultra el consum de corrent dels receptors, consumeixen gran quantitat de llum en escoltar els programes de les sobretaulas nocturnes, i per aquesta raó han creat un servei per tal de suprimir els paràsits.

Les societats elèctriques estan absolutament convençudes de com és de convenient per a elles aquesta manera de procedir; es donen compte que suprimint els paràsits augmentarà l'afició per l'audició, amb la qual cosa aconseguiran molts aficiionats preferir escoltar el programa a sortir de casa.

Per altra part, el servei per a la supressió dels paràsits ha descobert

RECEPTOR

Radio CLIMO

enxufable al corrent

sense antena

Preu:

400

Ptes.

Ramon Climent

Consell de Cent, núm. 266

Telèfon 23058

moltes vegades defectes a la línia principal que en corregir-los s'han evitat els perjudicis d'una sobtada interrupció del corrent. S'han descobert connexions avariades, que per anar-se'grecant continuament, hagueren produït abans o després trastorns al sector. Unes altres vegades s'ha vist que les perturbacions que denunciaven els aficiionats provenien del mal estat dels aïlladors de la línia d'alta tensió o del mal aïllament dels cables.

El resultat ha estat que el servei creat per descobrir els paràsits i donar consells per a la seva supressió, és remunerador per a les companyies, i els consumidors. En realitat, el consumidor que té la col·laboració de la companyia per al bon funcionament del seu receptor, està més propici per a comprar altres aparells elèctrics que el ràdio-oient europeu, que ni tan sols està considerat com a consumidor de corrent.

Les companyies elèctriques nord-americanes comprenen que els convé guanyar-se les simpaties i estimen que un bon servei per a combatre els paràsits és el millor mitjà per a conquistar els aficiionats a la ràdio, puix no desdenyen el consum dels receptors, ni el de llum consegüent, ni tota aquesta quantitat d'aparells que funcionen quan s'està a la llar escoltant un programa radiofònic.

ELS LOCUTORS ES VAN A SINDICAR

El locutor noruec Hert Huse ha visitat els seus companys d'Anglaterra, França i Alemanya amb l'objecte de constituir un sindicat internacional de locutors.

Pel desenvolupament de la radio-difusió a tots els països, per la importància de la funció del locutor i el gran nombre d'aquests, Huse estima que ha arribat el moment d'associar-se.

LA RADIODIFUSIÓ A NOVA ZELANDA

En el mes de desembre pròxim expira la concessió d. la societat de radiodifusió de Nova Zelanda. El Govern ha acordat no renovar-la perquè les estacions passen a la Direcció de Comunicacions. Llavors s'augmentarà l'energia de les emissores i es construiran vuit relais. Demés s'ha pres la determinació que no hi hagi anuncis en l'emissió.

UN TESTIMONI MODERN

Quan s'acudeix davant els tribunsals per una pertorbació radiofònica, és difícil, de vegades, donar al jutge la prova legal. Un aficiionat de Melbourne ha sortit del mal pas amb una pel·lícula sonora minúscula en la qual estaven impreses les perturbacions que rebia el seu aparell.

LUTEPHON

El millor aparell de ràdio

Funciona sense antena i enxufat directe a la corrent

Facilitats en el pagament

ESTABLIMENTS LUTETIA

Ptes. 495 Casp. 22 - Telèfon 14372 - Barcelona

Després de la nota del senyor Cavestany

Una rèplica del Palafrugell F. C.

Amb sorpresa primer, amb veritable dolor més tard, el Palafrugell F. C. ha llegit la nota que el secretari del F. C. Barcelona, senyor Antoni Cavestany, ha donat a la premsa barcelonina i ha vist la llum, entre altres periòdics, a LA RAMBLA, "El Mundo Deportivo" i "La Veu de Catalunya".

Particularment, no tenia el senyor Cavestany dret a fer el que ha fet; molt menys dret tenia a fer-ho un home com ell que ocupa un càrrec de tanta responsabilitat dins el club esportiu màxim de Catalunya. Si les seves acusacions fossin provinents de persona insolent, per públiques que haguessin estat fetes, la millor resposta hauria estat el silenci. — I aquest era el nostre primer propòsit — més hem hagut de desistir d'ell, perquè la categoria "oficial" del senyor Cavestany obliga a la resposta i també perquè rera les seves acusacions hi ha el nom esportiu de Palafrugell i de les terres empordaneses que fins avui no havia estat mai posat en entredit.

No pot ignorar el senyor Cavestany que quan es tracta seriosament de l'ampliació de la primera categoria "en una Assemblea en la qual ell hi era", malgrat la segona categoria preferent haver donat, en un Torneig llegendari de Campionat ruïnós, dos noms — precisament els del Martinec i del Palafrugell — es prengué l'acord d'un nou Torneig de Segona preferent i el Palafrugell, amb tota esportivitat, mentre el Martinec feia constar el seu vot en contra, va aplanar-se a la injustícia i quan, producte del nou Torneig, el nostre club figurava en primer lloc, era el senyor Gaspar Rosés — persona que, dit sia apart, ens mereix tots els nostres respectes — qui, en unes declaracions al "Mundo" que no han estat mai desmentides, deia que l'ampliació a primera categoria hav' d'ésser per un altre any i no pas per a aquest i venia verbalment a lesionar els drets legítims palafrugellencs guanyats en el camp d'esport i no pas en penombres federatives que el nostre club no ha conegut mai. En front d'això, trobarem en una reunió que convoquè, no pas el Palafrugell sinó el Martinec, la unitat absoluta de tots els de primera categoria menys el Barcelona i si això succeïa, gaviem nosaltres de junyir — mot que sembla gràt al senyor Cavestany — la nostra sort a la del club que deservava del seu deure d'assistir a la convocada Assemblea Federativa?

Som, encara — malgrat el senyor Cavestany — entusiastes barcelonins; en la secretaria del seu Club podria trobar el senyor Cavestany una lletra ben recent en la qual es manifesta ocm, arran la darrera Assemblea Federativa, el delegat del Palafrugell F. C., té ordres de posar-se a les del F. C. Barcelona en tot allò que als interessos directes del Palafrugell no afecti i si això no va ésser possible, tothom sap que fou degut, tot simplement, a què el F. C. Barcelona, en l'al·ludida Assemblea, va creure brillar per la seva absència.

I perquè som barcelonistes — malgrat, repetim, el senyor Cavestany i rera nostre hi ha tot un historial que ho prova — per a no perjudicar gens al F. C. Barcelona, callarem en l'acta del partit Palafrugell-Barcelona a Les Corts les dues invasions de camp, com diuenge callarem i no esmentarem en l'acta del partit — i l'Àrbitre del mateix pot testimoniar-ho — el gest indecentíssim de Castillo adreçat al públic, gest que ja no és pas l'habitual del camp de Les Corts, sinó quelcom que ultra-

passa les normes ja no d'educació sinó de decència íntima.

Després d'això, i què pretén el senyor Cavestany? Repassi ell tota la premsa barcelonina, hi veurà el judici que fan del nostre públic per boca dels seus enviats especials en el partit de diumenge; veurà com el "Mundo" escriu textualment que, malgrat el desig d'algu de demostrar desgrat al Barcelona pels incidents lamentables de Les Corts "el Barcelona no vió hostilitat digna de tenses en cuenta y pudo jugar a sus anchas". I afegeix "El Mundo": "El público de Palafrugell es una malva por su caballerosidad y cordura y además poco amigo de demostrar fanatismo por sus colores". I F. A. — i no sabem fins a quin punt aquest altre imparcialíssim testimoni pot ésser recusat pels actuals dirigents barcelonins — en la seva ressenya de "La Noche" escriu: "... la villa ampurdanesa ha dispensado siempre acogida cordial y hospitalaria a sus huéspedes. Lo demuestra la recepción cariñosa dispensada a los jugadores del F. C. Barcelona..." I si això no és prou, la sorpresa que la nota del senyor Cavestany haurà causat entre els nuclis esportius del Júpiter, del Badalona, del Sabadell, de l'Espanyol, en un mot, de tots els clubs de primera categoria i de tots els de segona preferent, ens dona per a suficientment desaguiats.

Si el senyor Cavestany vol involucrar un club i una població en un diàleg una mica caustic en un veïnatge de llotja, demostra no posseir pas la serenitat ni claredat de judici que el seu enlairet càrrec obliga. Fora igual com si nosaltres vinguéssim a culpar a tot el públic de

Les Corts, a tot el F. C. Barcelona i a tota la nobilíssima ciutat de Barcelona perquè un nerviós va insultar, des de la impunitat de la seva llotja, a Gauchia quan en el partit de Les Corts, ja definitivament batut per l'expulsió del camp, es retirava cap a la caseta.

Això succeí a Les Corts i aquest model de cavallers que és l'Enric Mas pot informar-ne al senyor Cavestany detalladament. Del que succeí en el camp del Palafrugell diem-ne darrer, podem apellar als testimonis més fidels: a l'Àrbitre del partit, als seus líners, al secretari de la Federació senyor Monjo, als altres dirigents barcelonins, al públic de totes les tendències que omplien el camp, als propis jugadors barcelonins: a tots aquests testimonis ens atemem.

Ara, si és que per damunt d'això, el senyor Cavestany ha volgut fer una maniobra política, tan sols ens resta manifestar que mai hem involucrat la política i l'esport i que sempre l'actuació esportiva palafrugellenc ha estat encarrilada cap als viarans de la més pura catalanitat; deixaria d'ésser el Palafrugell el que és, el dia que no ho fes així. I perquè ho hem fet així sempre, el F. C. Barcelona ha trobat, en els jorns foscos de la Dictadura, al Palafrugell F. C. sempre al costat i ha de continuar trobant-li, perquè pesa més, en la mesura de l'afecte, l'historial gloriós del club degà i tot el que a ell deu l'esportivitat de Catalunya, que no pas l'anecdota barroera d'una secretaria efímera.

El Consell directiu del Palafrugell F. C.

N. de la R. — Aquesta carta oberta del Palafrugell F. C. va quedar la tel·lona passada per excés d'original. Malgrat que l'afar ha passat ja d'actualitat, el publiquem com a deferència que mereix el Palafrugell F. C. tot donant la polèmica per acabada.

Vestireu bé i gastareu poc

SI COMPREU LA VOSTRA TALLA DE VESTIT O GAVANY EN AQUESTA CASA

PANYERIA La Tèxti Catalana

ACTUALMENT
"Cortes" vestit estam, a 45 ptes
" " xevilot a 35 "
" " ganyans novetats, 35 "

Secció de sastreria a mida
Tallador de primer ordre

SECCIO DE CONFECCIONS
Abrics confeccionats, a 50 Ptes.
Piomos novetats, a 14 "
Trinxeres tres teles, a 45 "

SECCIO DE CAMISERIA I GENERES DE PUNT

Les millors qualitats. Els preus més limitats

VENIU A VEURE'NS I US EN CONVENCREU

PANYOS I NOVETATS

La Tèxtil Catalana
PLAÇA DE L'ANGEL, NUM. 1

Aparells receptors d'alta qualitat per la seva acurada tècnica que cobreixen 12 noves patents, presentats en luxosos i artístics mobles de ressonància equilibrada

Neutrodí de 6 vàlvules, 980 ptes. Superheterodí de 7 vàlvules, 1.250 ptes, equipat amb les especials "PENTODO i VARIABLE-MU." Modulació natural, llarg abast selectivitat garantida Bell conjunt obtingut de la ciència més moderna que contribueix a endolcir les hores de la llar en cantar-se els concerts de les emissores europees

EXPOSICIO I VENDA:

RADIO LOT

P. de Sant Joan, 17 - Barcelona

Clarion Radio

Heus ac els dos models CLARION que actualment assolixen la màxima popularitat i que obtenen mundialment l'èxit més ressonant, per destacar-se i restar reconeguts com els millors receptors del tipus NEUTRODI i SUPERHETERODI dissenyats en la present temporada de 1931 - 32.

MODEL 40 — Amb circuit NEUTRODI ultramodern, a base de les vàlvules Multi-Mu i Pentodo, dotat de tots els perfeccionaments i equipat amb el famós altaveu d'altísim TCA, amb el 98 % de puresa de to.

MODEL 80 — Amb circuit SUPERHETERODI. És el receptor ideal per excel·lència, per a tothom que desitgi una selectivitat extrema. És difícil de trobar un receptor que l'avanti. Equipat amb vàlvules Multi-Mu i Pentodo. Va proveït de tots els refinaments i avantatges coneguts fins al dia i amb altaveu d'altísim TCA.

Agències oficials CLARION:

Casa Boidó - Girona, 135 — Establiments Rucarda - Corts Catalanes, 588 — Agustí Guarro, Rambla de Catalunya, 7 — Josep Payerol - Sant Andreu, 108 — Pelajo Ràdio - Pelajo, 9, Mod. 80 de 7 vàlv. (Equivalent a 9).
Popular Ràdio - Rambla Santa Mònica, 19 — Ràdio Calvera - Rosselló, 241 — Ràdio Canals, 241 — Rambla de Catalunya, 9 — Establiments Lutetia, Casp, 22 Ptes. 1075

Distribuidor General: PLATO TELIXID Diputació. 175-181

MOTORISME

—El nou cap de vendes del "Nash" — que com ja gairebé sap tothom és En Pi — amb els pocs dies que porta al costat de "Don Paco" ja ha après de dir que el "Nash" és el millor cotxe del món. El que no hem pogut esbrinar si ja ha après de demostrar-ho.

—En Bareño diu que per ara no hi ha ningú que li toqui la gerència de R. E. P. A. U. T. O. Diu que únicament la cediria en el cas que hi hagués algun valent que es veïés capaç d'ofuscar l'ermilla.

L'Agrupació de Venedors d'Automòbils estan en una harmonia que encisa amb la Cambra de l'Automòbil. En prendre possessió la Junta directiva va demanar a la Cambra que

CAMIONS AUTOMOBUS

CAMIONS CENTRAL MOTORS

Concessionari per a les províncies de Barcelona i de Girona

JOAN FLOTATS

Tamarit, 95 i 97 - Tel. 31506

BARCELONA

protegís la novella entitat, i sembla que els fou contestat que... és possible tranquil·la.

—En Layret del "Studebaker" vol deixar de vendre automòbils per tal de poder-se dedicar amb més amplitud a la constitució de societats de venedors, puix que amb l'experiència que ha assolit amb la dels agents d'automòbils es pensa que li plouran les comandes.

—En "Subi", del "Willys", ens diu que fem constar que el no és aquell Subirana que acompanyava la Rosa Moreno a l'Autòdrom.

Hem de remarcar que En "Subi" és casat, i no està per romansos.

—També hem de fer constar que En Moreno, del "Paige", no té res a veure — en ço que es refereix a

parentiu — amb l'actriu cinematogràfica que de fa alguns dies hom admira per Barcelona.

—A l'hora que escrivim aquestes xafarderies encara no sabem el resultat de les gestions que els senyors Masferrer i companyia han anat a fer a la capital de la República espanyola. Esperem, però, que aquesta vegada l'èxit els acompanyarà.

¿Serà, per fi, arranjada la collada de Balaguer?

S'han portat a terme diverses gestions prop del senyor ministre de Foment perquè sigui construïda la variant de la carretera de Castelló a Tarragona en la perillosa collada de Balaguer, el qual projecte i pressupost redactat pel Patronat del Circuit de Forns Especials, fa ja molts mesos que han estat aprovats, mancant únicament que es concedixin el crèdits necessaris.

Hom ha sol·licitat també que es procedeixi a l'estudi d'un ramal de carretera que, unit a la de Barcelona a Santa Creu de Calafell amb la de Barcelona a Tarragona, passi prop de les platges de Sant Salvador i Comaruga, evitant la travessia de Vendrell. Amb això quedaria escurçada la distància entre les dues capitals en uns pocs quilòmetres, i a més, s'evitaria aquell incòmode pas, i s'aconsegiria poder fer el viatge en una hora i mitja aproximadament.

La Collada de Puimorens interceptada per la neu

Segons avis rebut de Puigcerdà ha quedat tancada la collada de Puimorens, pel quals, persistint generalment les neus fins al mes d'abril per a dirigir-se a l'interior de França, fins i tant no quedi impracticable la collada de Toses, hom haurà de seguir

l'itinerari de Puigcerdà a Mont-Louis, Prades, Saint Paul de Fougouillet, Quillan, Carcassonne, llevat del cas que fos practicable el pas de la collada de la Quillane, que permetria d'escurçar l'itinerari, dirigint-se de Mont-Louis a Quillan i Carcassonne.

de set segons dues dècimes l'anterior, que era de 10 minuts 24 segons 8-10.

L'atenció d'ahir estava condensada en Manolo Valdés. El seu llarg descans al qual estava sotmès, la seva sortida era esperada amb un interès ben natural.

Hom deia de la seva excel·lent forma, ja que permetria que batés el rècord dels 200 metres estil lliure, actualment en poder de Ricard Brull.

Valdés acusà una bona impressió. El seu estil vigorós i molt més polit que abans, feia preveure que aconseguiria una bona marca. El temps que esmerçà, 2 minuts 34 segons, és força interessant, però hi ha un bon marge per a acostar-se al rècord peninsular.

Valdés, si bé produí una bona impressió, no demostrà estar encara en la seva millor forma. Hom ho pogué constatar en els darrers metres que palesa un cansanci producte de forçar al començament massa el seu ritme de marxa.

Els altres, com hem dit, actuaren molt bé. Potser Sabata, tot i aconseguir un bon temps, va ésser el més fluix, ja que la seva classe l'obligava a forçar un millor temps.

Els temps parcials del nou rècord foren els següents:

Manolo Valdés, 2 minuts 24 segons.

Francesc Segalà, 2 minuts 37 segons 2-10.

Angel Sabata, 2 minuts 35 segons 2-10.

Valerià Ruiz Vilar, 2 minuts 30 segons 6-10.

Assistí un nombrós públic que, com sempre, va demostrar els seus coneixements en matèria aquàtica.

L. G. ABRIL

BASKET-BALL

El basket català

Ens arriben notícies, no sabem si del tot certes, que entre els pocs clubs madrilenys hi ha en projecte la instal·lació d'una graniosa canxa on es pugui practicar el basket a bastament.

Evidentment, hom ha donat lliure al basket una importància cabdal i no la migrada que aquí se li dona. Existeixen a Madrid tan sols una dotzena de clubs, tots ells nous i han aconseguit ja un projecte que aquí, amb una trentena, no han tingut ni la molèstia d'exposar-lo, suposant que els hi hagi suggerit.

Allí s'està treballant pel progrés d'un esport on aquí fa més de 12 anys que hi n'hiu, i que resta força apagat encara.

Tanmateix, amb tants d'anys, s'ha fet una tasca ben profitosa.

Què en treiem si en efectuar-se una assemblea de clubs, renovem el Comitè de la Federació, elevat-hi a senyors que al nostre entendre treballaran pel foment del basket, si després els mateixos clubs fan el sord i ad-huc posen traves a l'actuació dels seus preferits.

S'ha de seguir una marxa ascendent i hom la dificulta.

Hem dit altres vegades que s'ha volgut seguir aquí una actuació sistemàtica pròpia i és una equivocació.

El basket català es troba en plena adolescència i necessita la mà dels altres: fora d'ells voler-lo crear i engrandir pel seu propi esforç. Convé que allargui la mà i s'agermani amb

Majestic Hotel i RESTAURANT

Coberts a preu fix i a la carta

Orquestra - Salons especials

Bodes, banquets i festes

Coberts des de 20 ptes. tot comprès

els altres, si no, sempre el veurem a la mateixa edat.

Totes les nacions que practiquen el basket van reglamentàriament unides, tant europees com americanes. ¿Per què Espanya resta allunyada d'aquest catí?

Dins d'aquesta mateixa Península existeixen (no en tenim coneixement d'altres), tres regions que practiquen el basket-ball i res no saben una de les altres.

Restem completament isolats de l'imuls que se li dona a fora, de l'escola de joc, dels reglaments que es rezeixen, de llurs actuacions, res.

La Federació Espanyola, tanmateix, ha tingut i en té ben poca cura del treball que té destinat. Resten completament indiferents a què a Madrid o a València es faci tasca tan en pro com en contra del basket.

Després del Campionat d'enguany, s'ha d'enviar a la República Argentina una selecció espanyola. ¿No fóra necessari abans concertar un partit aquí a Barcelona entre una selecció madrilenya i una de catalana per conèixer si existeixen allí elements amb aptituds suficients per poder-los desplaçar a Amèrica? ¿No fóra també hora que es comencés ja a organitzar un Campionat d'Espanya? Això donaria lloc a que les altres regions espanyoles s'anímessin a crear un ambient basketbolístic.

I quant a la part tècnica, ens estimem més, per avui, no parlar-ne: les regles de joc potser ens donarien molt a escriure.

FRANCESC MATABOSCH

ATLETISME

La Volta a Sant Andreu

Palau i l'Espanyol, primers classificats

De les dues proves que ens té anunciades l'Agrupació Atlètica Vida de Sant Andreu, una d'elles, la carrera a peu, es va celebrar ahir al matí.

Per a prendre pat en aquesta prova, s'havien inscrit 124 corredors, però solament se'n van presentar 91.

La distància que havien de cobrir els corredors era de tres quilòmetres i mig, aproximadament.

Individuàlment, aconseguí triomfar el blau-grana Miquel Palau, que va realitzar una carrera molt intel·ligent, vencent a Moreno, al qual la curta distància de la carrera no el va afavorir gens.

L'Espanyol, que per primera vegada presentà ahir un excellent i complet equip, va vèncer insospitadament el Tagamanent, mancat d'alguns dels seus millors corredors, Castelló entre ells.

El Barcelona va entrar en tercer lloc.

L'organització, bona, a càrrec de l'A. A. Vida i Comitè Provincial de la Federació Catalana d'Atletisme.

MURPHY

CLASSIFICACIO INDIVIDUAL

1. Miquel Palau, F. C. Barcelona, senior, en 12 m. 14 s. 1-5.

2. Miquel Moreno, independent, senior.

3. Just Borràs, Espanyol, senior.

4. Antoni Esmandia, Tagamanent, senior.

5. Maties Bernabeu, Colomenca, primer junior.

6. Mendizábal Boloix, Espanyol, senior.

7. Julià López, Tagamanent, senior.

8. Angel Mur, Espanyol, senior.

9. Joan Miquel, Barcelona, senior.

10. Antoni Gràcia, Espanyol, senior.

11. Agustí Arrufat, Tagamanent, junior.

12. Josep Pablo, Tagamanent, senior.

13. F. Clemente, independent, senior.

14. J. Roca, Colomenca, junior.

15. J. Mengot, Tagamanent, senior.

16. J. Vives, Barcelona, senior.

17. J. Arrufat, Tagamanent, junior.

18. M. Andreu, Júpiter, junior.

19. A. Bris, idem idem.

20. A. Caballer, independent, junior.

21. E. Piferer, Barcelona, junior.

22. Guerau Cot, Lalehnia, junior.

23. A. Campús, Aire Lliure, primer neòfit.

24. V. Folch, Espanyol, senior.

25. M. Torres, Espanyol, junior.

26. J. Vera, Natura, neòfit.

27. J. Sors, independent, senior.

28. A. Pedra, Aire Lliure, junior.

29. J. Navarro, Sarrià Esportiu, junior.

30. Arnal Ferrer, Colomenca, junior.

31. Joan Pinós, Júpiter, junior.

32. A. Merino, A. A. Vida, neòfit.

33. J. Tormos, Júpiter, junior.

34. J. Boada, Laetania, neòfit.

35. P. Poquet, Natura, neòfit.

36. J. Vilar, Sarrià Esportiu, junior.

37. B. Montalbán, Barcelona, junior.

38. M. Llobregat, A. A. Vida, senior.

39. E. Feliu, independent, junior.

40. E. Formentin, Júpiter, junior.

41. A. Torres, Tagamanent, junior.

42. B. Montferrer, Barcelona, junior.

43. A. Anglès, Barcelona, neòfit.

44. S. Mifana, Escola del Treball, junior.

45. A. Belengué, Barcelona, junior.

46. Lluís Ifiasta, Júpiter, junior.

47. J. Bulbena, Colomenca, junior.

48. F. Pardinilla, Barcelona, junior.

49. J. Gibert, Badalona Club, junior.

50. J. Benet, Barcelona, junior.

Fins a 77 classificats.

CLASSIFICACIO PER CLUBS

Primer: Club Deportivo Espanyol, 2, 5, 7, 9, 19: 42 punts.

Segon: A. E. Tagamanent: 3, 6, 10, 11, 13: 43 punts.

Tercer: F. C. Barcelona: 1, 8, 14, 17, 26: 66 punts.

Quart: A. E. Colomenca: 4, 12, 22, 28, 31: 67 punts.

Cinquè: C. D. Júpiter: 15, 16, 23, 24, 27: 103 punts.

Sisè: P. E. Aire Lliure: 18, 20, 29, 32, 35: 134 punts.

Setè: Sarrià Esportiu: 21, 25, 30, 33, 34: 143 punts.

Total pessetes: 525'70.

POBLE D'OMELLONS (Lleida)

Josep Gil, Llançà, pessetes, 10;

Lluís Pedrós Soler, 5; Neus Pijoan

Pedrós, 5; Josep Aixalà Salter, 5;

Maria Coler Gili, 1; Miquel Aixalà

Soler, 1; Sebastià Aixalà Guin, 1;

José Aixalà Soler, 1; Pere Domínguez

Sans, 2; Antònia Gya Arquer, 1;

Jaume Domingo Gya, 1; Magdalena

Domingo Gya, 1; Salvador

Serra Ponç, 5; Pere Serra Seró, 0'50;

Ramon Serra Seró, 0'50; Antònia

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Un bon parell de mitjons eviten moltes raons...

Sempre crits, sempre raons... Tot per culpa dels mitjons!

La muller vinga sorgir sense poder-ne sortir.

I el problema resol·la —bo i donant-se a l'alegria—

I ni triats com melons en trobava de ben bons.

Fins que un amic li digué: —Tot ho pots arranjar bé.

comprant els mitjons "Molforts", barats, elegants i forts!

PRO MONUMENT A MACIA A BORGES BLANQUES

Ajuntament de Masnou	100
Ajuntament de Sant Sadurni d'Anoia	100
Ajuntament de Gavà	100
Ajuntament de Castellserà	100
Total pessetes:	400

RECAPTAT A CASTELLDANS (Lleida)

Ajuntament, pessetes, 100; Macià Bonet Segura, 15; Francesc Barberà Serra, 10; Josep Farran Farran, 10; Josep Ferrer Mónico, 10; Baltasar Botargues Costafreda, 10; Pere Grinyó Rey, 5; Josep Farran Queralt, 5; Eugeni Corretger Ponç, 10; Sebastia Simó Barberà, 5; Domènec Ponç Segué, 10; Modest Camí Cristóbal, 3; Rosa Camí Cristóbal, 1; Josep Ballester Ponç, 5; Miquel Ferrer Martí, 3; Francesc Ribelles Pau, 15; Josep Pau Peguera, 15; Francesc Pau Gómez, 5; Agnès Pau Gómez, 5; Modest Sans Ballester, 15; Francesc Simó Viladegut, 2; Lliberat Aixalà Aixalà, 3; Josep Aixalà Martí, 1; Dolores Martí Ribelles, 1; Josep Segura Domingo, 1; Sebastià Ballester Pinyol, 1; Pere Ponç Iglésies, 1; Josep Ballester Martí, 5; Josep Roca Bragós, 10; Antoni Curcó Costafreda, 10; Pere Gómez Bellet, 2; Francesc Corretger Gelonch, 2; Ramon Ferrer Martí, 2; Baltasar Botargues Costafreda, 2; Rafel Martí Farran, 2; Josep Macip Quadrat, 2; Francesc Bonet Pau, 2; Francesc Barberà Costafreda, 2; Jaume Pallàs Català, 5; Josep Ferrer Mónico, 5; Anselm Mor Trilles, 2; Josep Manonelles Pau, 1; Jo. P. Sardà Sió, 6; Joaquim Palau Giral, 3; Ramon Duran Margalló, 3; Cristóbal Sunyer Peiró, 5; Josep Ferran Ribelles, 2'50; Josep Botargues Costafreda, 5; Josep Segura Viladegut, 5; Piu Grinyó Roca, 2; Josep Ribelles Rué, 2; Francesc Bodet Bonet, 2; Casimir Triquell Mateu, 0'70; Josep Bonet Oriol, 2; Esteve Ribelles Pau, 1; Maria Gómez Curcó, 2; Concepció Escrivà Bruñau, 2; Esteve Roca Macip, 1; Emili Costafreda, 1; Josep Antoni Gómez Curcó, 1; Miquel Borràs Segura, 4; Francesc Farran Bellet, 3; Pau Manuel Vilà, 5; Joan Farran Ribelles, 2; Alfons Sardà Domingo, 1; Miquel Quadrat Grinyó, 3; Jaume Gassol Viladegut, 5; Josep Mateu Bonet, 1; Josep Prats Grinyó, 2; Antoni Curcó Pau, 0'50; Teresa Macip Quadrat, 0'50; Antoni Martí Ponç, 2'50; Maria Calçada Quer, 2'50; Antoni Segura Rebull, 12; Ramon Segura Falcó, 2; Blasi Grinyó Ribelles, 1; Pau Segura Borràs, 3; Antoni Baquer Rostes, 2; Lisard Segura Segura, 5; Antoni Simó Mateu, 2; Pere Grinyó Rey, 1; Josep Costafreda Oriol, 2; Pasqual Costafreda Segura, 1; Sebastià Aran Munner, 5; Felip Costafreda Oriol, 2; Antoni Gómez Ferran, 5; Blasi Puig Segura, 10; Antoni Peiró Roca, 1'50; Pere Bonet Mateu, 1; Josep Corretger Gelonch, 5; Baltasar Botargues Moix, 2; Bernat Molceperes Matarran, 1; Miquel Prats Grinyó, 1; Centre Republicà, 50.

Total pessetes: 525'70.

POBLE D'OMELLONS (Lleida)

Josep Gil, Llançà, pessetes, 10;

Lluís Pedrós Soler, 5; Neus Pijoan

Pedrós, 5; Josep Aixalà Salter, 5;

Maria Coler Gili, 1; Miquel Aixalà

Soler, 1; Sebastià Aixalà Guin, 1;

José Aixalà Soler, 1; Pere Domínguez

Sans, 2; Antònia Gya Arquer, 1;

Jaume Domingo Gya, 1; Magdalena

Domingo Gya, 1; Salvador

Serra Ponç, 5; Pere Serra Seró, 0'50;

Ramon Serra Seró, 0'50; Antònia

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

Seró Folguera, 0'50; Josep Domingo

reflector

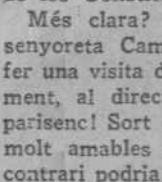

A Anglaterra el triomf electoral dels conservadors ha produït, inconscientment, una nova crisi una mica difícil de solucionar. La catàstrofe soferta pels treballistes ha deixat cessants molts diputats. Molts d'ells, simples obrers manuals, impossibilitats d'exercir llurs professions, mentre ha durat llur permanència a la Cambra, en tornar als tallers on treballaven s'han trobat sorpresos en veure ocupades les places que ells havien deixat. I no han tingut més remei que allistar-se a les files dels sense feina i cobrar l'escassa retribució.

El cas és digne d'ésser pres en consideració. Sembla que els "enchufistes" del P. S. O. E., representats pel senyor Cordero, pensen demanar a les Corts la creació d'un cos d'ex-diputats socialistes amb "retir".

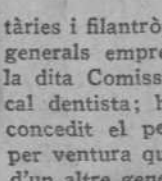
Aquell diari francès que, en termes de la primera dictadura, va rebre un milió de francs per fer propaganda monàrquica i pro-dictadura, ara diu molt formalment que el "señorito agrario" Gil Rob's és la revelació més "clara" de les Constitucions.

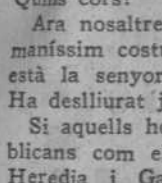
Més clara? Si se n'assabenta la senyoreta Campoamor és capaç de fer una visita de "cortesía", naturalment, al director de l'Alhudi diari parisenc! Sort que els francos són molt amables amb les dames, del contrari podria produir-se un "casus belli".

La Comissió de Responsabilitats ha demostrat tenir un elevat concepte de la bondat i unes idees altament humanitàries i filantròpiques. Que a un dels generals empresonats per ordre de la dita Comissió li convenia anar a cal dentista, ho demanava i li era concedit el permís tot seguit. Que per ventura quia malalt un familiar d'un altre general, la Comissió molt respectuosament li feia veure la necessitat d'estar al costat del malalt. Quins cors!

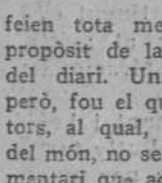
Ara nosaltres, seguint aquest humaníssim costum, preguntem: Com està la senyora del general Mola? Ha deslliurat ja? Nen o nena?

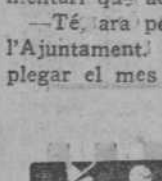
Si aquells honrats i sincers republicans com els malaurats Sancho, Heredia i Garcia tornaven i ho veïem... Quanta lenitat!!!

Un dels diaris catalans del vespre esguerdà a punt de plegar. Com és natural, a la redacció de l'esmentat col·lega es feien tota mena de comentaris a propòsit de la possible desaparició del diari. Un dels més divertits, però, fou el que féu un dels redactors, al qual, amb tota la bona fe del món, no se li ocorregué altre comentari que aquest:

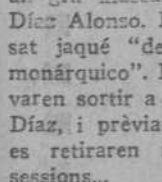
—Té, ara perdé la "cistella" de l'Ajuntament? No hauríem pogut plegar el mes entrant?

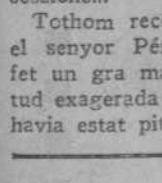
En Pérez Madrigal, abusant del seu caràcter d'interruptor d'atenció de les Constitucions, el dijous passat en va fer un gran comentari el senyor Díez Alonso. Es burlava d'un suposat jaqué "del más ridiculo corte monárquico". Els radicals, aleshores, varen sortir a la defensa del senyor Díez, i prèvia una "bronca" èpica, es retiraren indignats del saló de sessions.

Totom reconegué dos fets: que el senyor Pérez Madrigal n'havia fet un gra massa. Que amb l'actitud exagerada dels radicals el remei havia estat pitjor que la malaltia.

Reunits en una de les seccions del Congrés els amics d'En Lerroux, després de la retirada sorollosa i espectacular acordada en un cop de sangs no sabien com fer-s'ho per tornar a entrar sense fer el ridícul. Les retirades tenen aquest perill. Que no són premeditades i que sempre provoquen el penediment.

Per això En Pérez Madrigal anomena als basco-navarresos que es passen pel saló de sessions i treuen el nas per les tribunes "la minoria de las arpentidas".

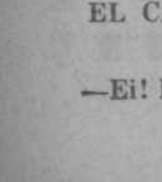
Per cert que l'actitud de la minoria radical sembla més aviat una actitud de censura contra el president de la Cambra, per no saber parar els peus a temps al noi Madrigal. Però tot s'explica. En Besteiro és un dels homes que més celebra les sortides enginyoses del popular diputat radical-socialista. Hi té una debilitat; no li pot fer més.

En Benlliure (fill) i el senyor De la Villa varen discutir —i més que discutir— l'altre dia als passadissos de la Cambra. El senyor De la Villa retreia a Benlliure un article poc elogiós per a la República, publicat aquell dia a "La Libertad".

—Això ho diu perquè el nou règim no us ha donat cap càrrec... Benlliure va contestar a l'ofensa amb dues bufetades que feren un espetec remarcable.

Després d'això, amics que intervenen, targes que es canvien i duel que es concerta per a l'endemà al matí.

A cinc metres, pistola i bala. Afortunadament, sembla que el duel no s'ha arribat a portar a terme.

El pobre Pla no n'encerta ni una. Suggestonat per la brillantor monetària que fan els financers, es dedica a fer el panegíric de l'amo de la "Chade".

Al cap de poc temps queia la monarquia, i Josep Pla feia el primer ridícul. Després, ell, català, escrivia un article ditiràmbic del tenebrós "Emilià". Al cap de pocs dies el Parlament l'expulsava del seu si per indestructible. Segon ridícul. Ara l'inqüiet emporadant ha elogiat Don Alvaro de Figueroa. ¿Què li succeirà a l'ex-comte de Romanones?

A les penyes polítiques madrilenyes hom anomena a Pla "el maestro de las oraciones fúnebres".

Al dia 13 de desembre tindrà lloc la "Diada de la Modista".

Com els anys anteriors, les nostres caterinetes es preparen per a la gran festa.

Enguany, però, amb la República es deia si seria suprimit el títol de Reina.

No hi ha res d'això. Serà una Reina republicana. ¿Per què volem res que agradi més sentir a una modista que sentir-se dir reina?

A Madrid s'han fet populars dos periodistes barcelonins que exhibeixen llur humor d'adolescents pel "hall" del Lladó Figueres i l'Utrillo Junior.

L'altre dia el Dr. Dolcet exclamava:

—Jo no enyoro els clients per a res. A Madrid tinc aquesta parella de minyons que no m'abandonen ni un instant. Són clients diaris a l'hora del cafè!

Reunint en una de les seccions del Congrés els amics d'En Lerroux, després de la retirada sorollosa i espectacular acordada en un cop de sangs no sabien com fer-s'ho per tornar a entrar sense fer el ridícul. Les retirades tenen aquest perill. Que no són premeditades i que sempre provoquen el penediment.

Per això En Pérez Madrigal anomena als basco-navarresos que es passen pel saló de sessions i treuen el nas per les tribunes "la minoria de las arpentidas".

Per cert que l'actitud de la minoria radical sembla més aviat una actitud de censura contra el president de la Cambra, per no saber parar els peus a temps al noi Madrigal. Però tot s'explica. En Besteiro és un dels homes que més celebra les sortides enginyoses del popular diputat radical-socialista. Hi té una debilitat; no li pot fer més.

En Benlliure (fill) i el senyor De la Villa varen discutir —i més que discutir— l'altre dia als passadissos de la Cambra. El senyor De la Villa retreia a Benlliure un article poc elogiós per a la República, publicat aquell dia a "La Libertad".

—Això ho diu perquè el nou règim no us ha donat cap càrrec... Benlliure va contestar a l'ofensa amb dues bufetades que feren un espetec remarcable.

Després d'això, amics que intervenen, targes que es canvien i duel que es concerta per a l'endemà al matí.

A cinc metres, pistola i bala. Afortunadament, sembla que el duel no s'ha arribat a portar a terme.

El pobre Pla no n'encerta ni una. Suggestonat per la brillantor monetària que fan els financers, es dedica a fer el panegíric de l'amo de la "Chade".

Al cap de poc temps queia la monarquia, i Josep Pla feia el primer ridícul. Després, ell, català, escrivia un article ditiràmbic del tenebrós "Emilià". Al cap de pocs dies el Parlament l'expulsava del seu si per indestructible. Segon ridícul. Ara l'inqüiet emporadant ha elogiat Don Alvaro de Figueroa. ¿Què li succeirà a l'ex-comte de Romanones?

A les penyes polítiques madrilenyes hom anomena a Pla "el maestro de las oraciones fúnebres".

Al dia 13 de desembre tindrà lloc la "Diada de la Modista".

Com els anys anteriors, les nostres caterinetes es preparen per a la gran festa.

Enguany, però, amb la República es deia si seria suprimit el títol de Reina.

No hi ha res d'això. Serà una Reina republicana. ¿Per què volem res que agradi més sentir a una modista que sentir-se dir reina?

A Madrid s'han fet populars dos periodistes barcelonins que exhibeixen llur humor d'adolescents pel "hall" del Lladó Figueres i l'Utrillo Junior.

L'altre dia el Dr. Dolcet exclamava:

—Jo no enyoro els clients per a res. A Madrid tinc aquesta parella de minyons que no m'abandonen ni un instant. Són clients diaris a l'hora del cafè!

LES NITS AL RAS

Els captaires. -- Les deixalles del Mercat del Born atrauen els infants afamats. -- La misèria que passa. -- Només tenen un jaç de palla i els el cremem. -- Una llar al mig del carrer. -- A Barcelona cal construir un aixopluc

No sabem per quin motiu hi ha a Barcelona, fa una llarga temporada, tan gran quantitat de captaires. No sabem per quin motiu... però ha d'ésser, infaliblement, un motiu trist, provinent d'alguna tara pròpia de la nostra vida social o sobreposada a ella per factors inconscients o interessats...

El fet dels captaires, però, el suposem transitori. No ho és, en canvi, mentre no es faci un gran esforç per a remeiar-lo, car l'hem vist sempre, el fet dels pobres que han de dormir al ras.

En una gran urbs com la nostra és inevitable que diàriament es trobin un bon nombre de persones mancades d'aixopluc per a passar la nit; causes que és impossible de prevenir, produeixen i produiran sempre aquest contingut de desamparats. És un mal que hem d'acceptar per força... Però no hem d'acceptar de cap manera la manca de sensibilitat de la urbs que mira amb indiferència com uns éssers humans s'eixoplugin a la serena i que, en arribar la nit, no sap tenir el gest de justícia d'oferir un sostre a aquells que no poden procurar-se'l.

D'ençà que per primera vegada, de matinada, descobrim un espectacle insospitat... les cadires del

d'altres que encara no caminen. Hom no sap d'on vénen, ni on tenen els pares; durant llargues temporades, hom veu cada dia els mateixos grups, fins que desapareixen i en vénen d'altres. És inútil que intentem d'interrogar-los; pobres criatures, no saben explicar res, i sembla que sols els domini l'instint que els fa regirar àvidament els munts de desferres i xuclar el suc fermentat de les fruites llançades... I a l'entorn, hi ha grans magatzems d'anònims milionaris; hi ha cases bones, i fins museus; hi ha tones de menjar dins del mercat. I a Barcelona hi ha una Junta de Protecció a la Infància.

També als voltants del Born és on es veuen passar totes les misèries que aboqueu a Barcelona el port i l'estació; hi passen, i hi fan estada, a redós de les piles d'aliment inabastable. És allí on hem vist, aquests dies darrers, coses que ens han capicat i coses que ens han fet estremir.

Set o vuit famílies de repatriats miseriosos, carregats de criatures i de fam, havien arribat d'Amèrica, uns, de França, els altres. Gairebé tots esperaven embarcar-se vers altres punts, car no eren de Barce-

—N'hi havia molts més... Aquí s'estaven, a l'estació, i els en- tra-gueren aquella nit de la pluja... El dia que els bombers els cremaren la palla, hi havia una criatura malalta, amb molta febre; és aquell marrec, veieu?...

I l'home senyala un noi d'uns set anys, agafat a les falldilles d'una dona que en porta un de més petit al braç.

Altres infants s'arrosseguen entremig de la palla i miren la gent amb els ulls esverats.

Una dona, entre el públic, comenta: —Ai, Senyor, aquestes criatures! Quina cara que fan, pobres filllets! I per què no els recullen, aquests infelços?

—Això, això! —diu un home—. Com és que permeten aquestes coses? ¿Que no ho veuen, que els pobres es moren de fred pel carrer? Què fa la gent que mana?

Ens apropem a la dona que duia l'infant a braç i l'altre agafat a les falldilles. Li preguntem d'on són i d'on vénen.

—El meu marit és de Barcelona. Vivíem a l'Havana, ell es quedà sense feina i ens van robar els estalvis que teníem.

El drama cruel de les nits al ras...

Passeig de Gràcia, de la Plaça de Catalunya i de les Rambles, totes ocupades per dorments miseriosos, a centenars, uns d'aspecte endreçat, altres traslluint-los la menjaçua... la idea de la crueltat de la urbs ens neguiteja. No comprenem per què tots plegats no traduïm la pena en acció, per què no ens és un impuls dinàmic aquella punyida, que sentim quan anem pel carrer a altes hores de la nit i veiem remoure's un fardell al caldre d'una porta...

Si per tot arreu trobem esmicolaments de la misèria que s'arraulaix a Barcelona, de les misèries vingudes de què sap on, però aferades a éssers de carn i ossos com nosaltres, en certs llocs els espectacles llàstimosos s'acumulen. Ja no parlem del port, ni dels carrers característics; precisament ens han colpit escenes tristes en ambients d'abundància, on el contrast les fa més negres.

Tots els mercats atrauen els pobres. A la plaça els captaires van de parada en parada recollint les almoines de venedors i compradors; la dona que porta el cistell ple, no sap negar cinc cèntims a un miserable, ni l'hortolana que amuntega les patates pot negar-ne hi una.

Al mercat del Born hi ha piràmides de verdures i de fruites. És la venda a l'engròs. Allí no hi ha dones compassives. Hi ha els comerciants, hi ha els magatzemistes, els carros que carreguen i descarreguen, els pàgesos, els revenedors; tothom va de pressa; és el comerç, el comerç del menjar!... I les ombres dels afamats rondan a l'entorn, s'asseuen a les voreres de menys tràfec, i contemplen com un somni les piles de caixes i de coves... Veuen de lluny un munt d'escombraries que els mossos del mercat acaben d'arrearconar; s'hi apropen, arrossegant els seus, i trien, i recullen tot el que sembla aprofitable: fulles de col, mitges patates, taronges esclafades...

D'ençà que a la plaça del Born hi ha el comerç a l'engròs, es veuen per aquells voltants grups d'infants famolencs que mengen les deixes podrides del tràfic del mercat. Van mig despallats, descalços; les nenes, a voltes, cobertes amb una americana d'home; els xicotets, porten només uns pantalons espellitats i un bofi de parac que fa de camisa. Els més grans, en duen a coll

—Són vostres totes aquestes criatures?

—No, aquelles són d'aquella altra gent. Jo tinc aquests dos. I aquest m'està malalt —diu la mare, adolorida, agafant amb una mà el cap del més grandet—; té bronquitis... Aquesta humitat!

—I què heu de fer, ara?

—Quedar-nos a Barcelona... Cercar feina... Ell té família aquí, però no la trobem...

Guaitem l'home, que, amb el cap baix i les mans a la butxaça, s'estimola a la paret tot contestant focament les preguntes d'uns obrers que el voltgen; és jove i, malgrat l'entorbelliment de la misèria, es trasllueix en ell una força esperancadora. Guaitem la "llar" veïna, on la mainada s'arrossega per la palla i els grans fan farcells de roba espellitada.

—Aquests també són d'aquí? —demanem a la dona que ens parla.

—No. De tots els que hi havien, només nosaltres som d'aquí. Tots han marxat, i avui marxem aquests; van a Algeciras, a treballar. Aquesta nit ja estarem sols... Jo no m'hi vull quedar aquí, em fa vergonya...

—Doncs, on anireu?

—No ho sé, no ho sé... Però no m'hi vull estar jo sola, no m'hi vull estar; em fa molta vergonya...

Dessota els porxos del Passeig de la Indústria ja no hi són aquells pobres repatriats. Les parets humides i els munts d'escombraries esperen altres miserables, i que ja en vindran!

On deu ésser la família trista, la dona que s'avergonyia de tenir un jaç de palla al mig del carrer? Perduts en la immensitat ciutadana, amb llur misèria i llur dolor, sofrint en qualsevol recó...

Cal evitar aquests espectacles miseriosos. Barcelona s'ha de tornar hospitalària, si vol ésser digna del seu prestigi. Cal construir un gran aixopluc, confortable, sa, higiènic, per a recollir-hi tots els que no tenen sostre, siguin qui siguin, vinguin d'on vinguin. Cal fer-ho tot seguit. Que s'habiliti un palau de Montjuïc, un hotel de la Plaça d'Espanya, o dos, o tres, el que sigui. Però de seguida, perquè aquest hivern —el primer hivern de la República!— ningú a Barcelona hagi de dormir al ras.

Recordau que... el telèfon de LA RAMBLA és el 14757

FILM & SODA

EL PERILL GROC

No pacientment, és clar, sinó amb odi, Xina ha hagut de suportar tots els ultratges que li han volgut inferir, no ja esclament els blancs, sinó els seus germans de raça. El greuge d'ara no ha estat, dissortadament, el primer, ja que l'any 1967 l'esquadra japonesa saquejà les costes coreanes i en 1992 les envai totalment i se'n possessió.

Xina ha sofert sempre les ambicions de totes les nacions del món. D'aquelles nacions que no saben comprendre que l'ambició, que és una qualitat, esdevé un defecte, i que una nació no pot tenir defectes.

Anglaterra, que té tants càrrecs a la seva consciència, no podia mancar de cap manera en la història de la infelicitat xinesa. En 1839, amb pretexts qualssevol, li declarà la guerra i s'apoderà de Hong Kong, Canton i altres ciutats importants.

França, amb l'excusa de l'assassinat dels seus missioners, s'uní a Anglaterra i desembarcà forces, que, sobrepasant tots els límits, es van lliurar de ple al pillatge i al devastament de les ciutats. Més tard, i per si encara no era prou, en 1881 l'esquadra francesa es presentà al port de Fuxi i destruï la petita flota xinesa. I encara més: en 1897, Alemanya s'apoderà de la badia de Kiau Xug.

Així resulta que les tres nacions que presumen de més poderoses i civilitzades d'Europa, s'han enecat amb Xina i s'hi han comportat bàrbarament. Mal sistema aquest d'anar predicant la civilització a costa de llibertats, de vexacions i de sang! Per aquest camí, superacions d'Europa, fareu ben poca via, segurament...

Per això, quan l'any 1911 el Govern acordà contractar un emprèmit amb capitals anglesos, francesos i nord-americans, el poble xinès, oïes en el més íntim, i donant una prova de dignitat que podria servir d'exemple a molts països que presumen de civilitzats i fan de civilitzadors, s'alçà definitivament i proclamà la República.

Aquella República que tant li dolgué a la calculadora Anglaterra.

I ara, el lamentable conflicte de la Mandxúria. El Japó, altra vegada. La mateixa raça, novament. La lluita fratricida un altre cop. La civilització mal interpretada. L'excusa de la civilització, que serveix per encobrir tantes injustícies... I, naturalment, el poble xinès ja no pot aguantar més. Els estudiants han demanat la retirada de Xina de la Societat de les Nacions. Per altra banda, Wellington Koo ha parlat amb el ministre dels Estats Units de reunir a Washington una conferència de nou potències i la Comissió de Negocis Estrangers de Nankin s'ocupa també d'aquest assumpte.

Mentrestant, i això és veritablement de dolbre i el que té més importància que tota la Societat de les Nacions, els xinesos van tombant.

Els xinesos van tombant i els Soviets se'n apropren per a llançar des de la seva premsa compromeses acusacions contra els autors del pacte Kellogg, culpant-los d'instigar el conflicte de la

Manxúria i de complicar la situació provocant Rússia i especulant d'aquesta forma en benefici dels grans industrials i financers nord-americans, aclaparats per la crisi actual.

Civilització. Cada xinès que tomba, cada ultratge a la nació xinesa, vol dir això: Civilització.

Una civilització fatal la del perill groc. Perquè els xinesos que s'ofeguen dins de les famoses muralles, és evident que no se'n aniran pas cap a la Mongòlia, ni a Tibet, ni al Turquestan. El perill groc, el terrible perill groc està en l'emigració, que per més lleis que es dictin no es podrà evitar.

L'ambició excusada de civilització camina cega envers el perill.

L'HORA DELS CATOLICS

En virtut de la darrera disposició del ministre de Justícia i que es refereix a la vigència de l'article 24 de la Constitució, ja d'ençà d'aquest mes deixaran de cobrar els seus havers diversos capellans de la província de Ciudad Real i Sevilla, en un total de 356 capellans i 67 sagristans. També ha quedat suspès, d'ençà d'aquest mes, el culte i l'ajuda al Seminari.

Encara que sembli una mica paradoxal, resulta que Ferraz de los Ríos ha procedit amb les seves disposicions a favor del catolicisme, perquè és natural (és a dir, sembla natural) que els catòlics no consentiran (o no haurien de consentir), que aquests 356 capellans, alguns dels quals són rurals, es quedin a la misèria, i així resultaria que trobaran una nova forma de sacrificar-se per la seva fe, mantenint-los, ja que sembla just que si els fan servir, els hagin de pagar.

Aquesta és l'hora dels catòlics, indubtablement. L'hora de demostrar la veritat i la interpretació de les seves doctrines. Sobretot l'hora de les evidències. Perquè és de suposar que el veritable catòlic voldrà contribuir a la fomentació de les seves idees i se sacrificarà, si cal, contribuint a les despeses que aquesta fomentació i aquesta propaganda ocasionin. Unes despeses que no és just de cap manera que les hagi de sufragar l'Estat, el pobret Estat, que té tantes coses més importants i primordials per atendre. Els esplais, morals, o el que sigui, la religió, com les distraccions és natural que siguin de la incumbència d'aquell que els necessita o els fa servir. L'Estat no necessita pas la religió per a governar amb justícia i consciència, perquè la justícia i la consciència no tenen res a veure amb la religió.

Es l'hora dels catòlics, repetim, ara que veurem si essent-ho i havent de pagar-se els els capellans, n'hi ha tant com fins ara que no els havien de pagar.

Poden estar contents, no obstant la mesura laica de no ajudar el clergat, que haurà de fer un esforç a favor a la seva butxaca catòlica.

ROSA MARIA ARQUIMED

El ciutadà es pregunta si el general Martínez Anido encara segueix tan greu de salut...

Que no és cap exemple de liberalisme el que donen alguns ciutadans de les tribunes públiques de l'Ajuntament impedit el dret de crítica.

Que no hi ha cap principi polític que s'oposi a què les minories exercitin llur acció fiscalitzadora.

Que encara no ha estat ordenada cap revisió a l'Agència executiva de l'impost d'inquinat per veure quants rebuts tenen dels llogaters que no paguen per ésser de vacances durant l'estiu.

Que han tornat a dissoldre la guàrdia cívica.

Que no l'han tornada a dissoldre perquè ja ho estava.

Que la guàrdia cívica no es diu guàrdia cívica, sinó "Guàrdia Cívica".

Que la setmana passada, un excés de zel feia dir al corrector "amics" per "amichs".

Que nosaltres volíem retreure justament als "Amichs" del poble català que encara es diguessin "Amichs" i no amics, segons les normes de l'Institut d'Estudis Catalans.

Que En Bosch Labrás és cada dia més Bosch Labrás.

Que cal suprimir els tractaments oficials que encara s'usen en la República.

Que encara que sembli mentida, les organitzacions s'ometenistes continuen essent dirigides per homes com l'ex-marqués de Marianao, l'ex "duque de Egara" —pobre home! i altres caracteritzats elements m'narquitants.

Que tothom s'estranya de la "barra" o cinsime que han tingut aquest "caballeros" en declarar públicament la seva adhesió a la República, "única forma de govern possible per a portar-nos una Espanya digna i regenerada" (sic).

Que els bons ciutadans esperen per part de les autoritats corresponents una mesura "profiláctica" que impedeixi l'actuació d'aquests aristòcrates nocius al règim actual.

Que fa temps, els veïns i transeünts dels jardins del Passeig de García Hernández (ebans Sant Joan) es pregunten què pensa fer l'Ajuntament popular per arranjat els desperfectes causats per les pluges a l'interessant mapa en relleu de la Península existent en aquells jardins.

informació del cinema

crítica breu de pel·lícules

Femina presenta "El destino de un caballero"

Editora: Metro Goldwyn Mayer.

Protagonistes: John Gilbert; Lelia Hyman, Marie Prevost, Annetta Page, Lois Wolheim i John Miljan.

Interpretació: Perfecta.

Direcció: Encertadíssima.

Argument: Un nou aspecte de les pel·lícules de "gangsters".

Comentari: Hem vist poques pel·lícules en les quals el treball del simpàtic actor que es protagonista de "El destino de un caballero" estigués més encertat, més discret i més actor. Aquestes qualitats sobresurten en tots els interès d'aquesta pel·lícula, de bon diàleg, l'argument de la qual té sensibilitat i dramatisme. Al nostre entendre, Gilbert està ben segur en el seu "estrellat" i el seu art està en plena maduresa. "Gentleman's Fate" és una bona, interessant producció de la Metro Goldwyn. Es remarcable el treball del malaurat Louis Wolheim. Encisera Leila i Annetta.

Fantasio presenta "Mar de fondo"

Productora: Fox Film.

Protagonistes: George O'Brien i Marion Leasing.

Interpretació: Molt acceptable.

Argument: La gran guerra i el triomf de la marina americana.

Direcció: John Ford.

Modalitat: Sonora.

Comentari: "Mar de fondo" té escenes de gran valor dramàtic i amés, conté una gran dosi de optimisme americà. Ningú no podia avançar els americans ni en noblesa ni en astúcia. George O'Brien està en el seu element. Per una vegada l'hem vist "vestit" durant "tota una pel·lícula"; la protagonista, molt bonica, i el conjunt, interessant. Hem de dir que les fotografies són molt belles i algunes escenes verament encertades d'emoció.

Coliseum presenta "Carrers de la ciutat"

Productora: Paramount.

Protagonistes: Gary Cooper, Sylvia Sydney i Paul Lukas.

Interpretació: Infinitament bella.

Argument: Interessant. Però tants contrabandistes, no n'hi ha ja prou?

Direcció: El treball directe de Ruben Mamoulian és esplèndid.

Modalitat: Parlada en anglès, però en realitat una perfecció de sonorisme i un seguit d'encerts fotogràfics.

Comentari: És una pel·lícula molt intensa. En alguns moments sentiu com us envaeix el terror. La tensió dramàtica és constant i ens no us té coberts. És una bona interpretació de Gary Cooper, i ens prova com Sylvia Sydney pot arribar a ésser una gran actriu sense posseir aquella bellesa que abans es demanava a les estrelles. Molt encertat el treball de Paul Lukas. Fotogràficament i des del punt de vista de cinema sonor, un veritable encert. L'argument és dels que aguanten la tensió emocional del públic per acabar com un tònic pels nervis amb un final dels que els agrada a la gent.

Al nostre entendre, "Carrers de la ciutat" és una gran producció cinematogràfica de bon diàleg i admirablement interpretada i dirigida.

P. V. i V.

ROSITA MORENO
A L'URQUINAONA

Acabades les presentacions personals de Rosita Moreno al Coliseum, i retirada del cartell l'obra "Gente alegre" que amb tant d'èxit acollí el nostre públic, han estat moltíssims els admiradors de l'avui popularíssima estrella que han manifestat a l'empresa el seu desig de veure als cartells una altra cinta en la qual actues com a protagonista l'encisadora Rosita Moreno.

Atenta sempre l'empresa de l'Urquinaona a recollir totes les iniciatives i aportacions que representen una satisfacció per al seu públic s'ha aplegat a contractar i exhibir la cinta Paramount "Camino de Santa Fe" en la qual Rosita Moreno està encisadora, en el paper de noia americana, descendent d'espanyols, i parla l'anglès i el castellà com si tots dos idiomes li fossin materns.

LYA DE PUTTY HA MORT

Nova York, 28. — Ha mort, víctima d'una complicació pulmonar, la coneguda artista cinematogràfica Lya de Putty. Dies enrera hagué d'ésser operada per haver-se-li travessat a la gorja un os de pollastre que li ocasionà una ferida, per la qual li vingué un estat infecció de sang. L'operació fou delicada, i com a derivació s'han presentat les complicacions que li han ocasionat la mort.

Heus ací com d'una manera pueril, insospitada, la mort ha segat la vida d'una dona gentilíssima i admirada de tot el món.

La vida de Lya de Putty ha estat una veritable novella, i el seu temperament va portar-la des de la seva primera joventut a la lluita per la glòria i els ideals.

Tots aquests temperaments assejats d'empreses magnífiques i d'instants gloriosos, troben la mort d'una manera poc romàntica. Menjant pollastre s'empassà un os" podia somniar tan sols la gentil actriu que almenys una auroreia de glòria no l'acompanyaria a la tomba?

Lya de Putty, però, no en va va lluitar pel triomf. El record de les seves creacions és indubitable, i ara la novella de la seva vida pren un nou, caire interessant, sadollat de romanticisme i de poesia.

Als caldrze anys, Lya va sentir en ella l'impuls irresistible de la llibertat. Va fugir de casa seva, seguint una caravana de

bohémis. La vida tranquil·la i monòtona que portava en el palau dels seus pares, els barons de Putty, pesava en el seu esperit.

Retornada a la llar després d'aquella fuga, va ésser reclosa en un convent, on hi passà quatre anys, anys que serviren tan sols per estimular més en ella els desigs de llibertat.

Quan abandonà el convent, començà de bell nou una vida d'aventures. Enamorada de la dansa, obtingué aviat els pri-

pretació remarcable fou en el paper de Desdémola, interpretant "Otelo" amb Emil Jannings i Warner Kraus. Recordem també que la vàrem veure en aquelles famoses cintes d'episodis, alemanyes, que interpretava Mia May, i que dirigia el marit de Mia, Joe May.

Als divuit anys va casar-se amb un aristòcrata hongarès, oficial de l'exèrcit. Aquells

amors, però, eren un lligament massa ferm per Lya, que va preferir el divorci a renunciar a seguir el camí gloriós que havia somniat. Aleshores entrà en una nova fase del seu art.

Era considerada com una de les actrius més famoses d'Europa, i com una "vamp" irresistible. Els homes i l'amor competien amb la glòria, i estaven rendits als seus peus. Va ésser en la capital alemanya que la gentil actriu va trobar de bell nou en el seu camí el veritable amor. Un amor d'aquells fulminants i apassionants. El comte Lluís Cristhiansen, agregat a l'ambaixada sueca a Berlín va fer-la la seva muller; però aquella felicitat completa no podia durar, i Lya quedava vídua l'any 1925.

Va marxar aleshores a Hollywood. Deixava a Europa les seves millors creacions feles en companyia dels millors actors del món.

En aquella magnífica època Lya va interpretar "Manon Lescaut", de la qual tots en serveixen un intens record. "Celosia", una veritable obra d'art del cinema mut, i la pel·lícula que enlairà a la glòria a E. A. Dupont, a Emil Jannings i a ella, "Varieté".

Si voleu conèixer els darrers avenços del cinema sonor, vegeu al

COLISEUM

i sentireu calfreds
d'emoció

Director:
MAMOULIAN

Es un film Paramount
2a. setmana d'èxit

Hollywood, desitjós de totes les glòries europees, va reclamar-la. Aleshores Lya, mal compresa pels directors, no donà tan bones actuacions. La vírem treballar amb Josep Schildkraut, i era ella sempre la gran actriu.

El cinema sonor va eliminar-la, cinematogràficament. No tenia la veu a propòsit per lluitar amb "Mike". Però el seu esdevinidor era ple d'art, i continuà dedicant-se a la dansa. Nova York i Broadway saben bé prou de les delicioses dances de Lya, l'actriu que portava una

auroreia de misteri i amor arreu on anava.

Estel de primera magnitud, va cedir, sense protesta, el seu lloc gloriós a altres, potser amb menys capacitat, però amb veus més fotofòniques, i ara que la mort l'ha sorprès en plena bellesa i en ple èxit, ha tingut el darrer plaer d'oferir al món una vida plètrica d'aspiracions d'art i de glòria.

Novellesca, interessant i bella, la vida de Lya de Putty tan sols ha estat entelada per una mort vulgar. Però ja és molt haver mort deixant tan sols

TIVOLI

BURTON KEATON

POBRE TENOR

o el que és el mateix, dues hores de rialla

mers triomfs en el Ballet del Winter Garden. En activitat ascendent, Lya anà d'un triomf a l'altre; d'una bellesa esquisida i un atractiu immens, era estimada arreu on anava, i la seva carrera va ésser triomfal en la seva primera tournée per Budapest, Oslo, Bucarest, Europa Central i Nord d'Europa.

Quan tan sols comptava setze anys, va sentir néixer en ella una gran afició al cinema, on començà a treballar amb un interès tan notable, que aviat aconseguí ésser considerada com un dels més interessants valors. La seva primera inter-

FANTASIO

AVUI

Per a l'home, era la dona a qui estimava. Per al marí, l'enemiga a la qual havia de vèncer

Un carregament d'emoció en una mar de drama

Un aspecte nou de la guerra naval que el gran realitzador

John Ford

ens presenta amb una grandiositat, una elevació i una bellesa com ell sol ha sabut crear-les

AVUI I TOTS ELS DIES

K
U
R
S
A
A
L

OLA LEYO DEL HAREM

EN

C
A
P
I
T
O
L

LA LEY DEL HAREM